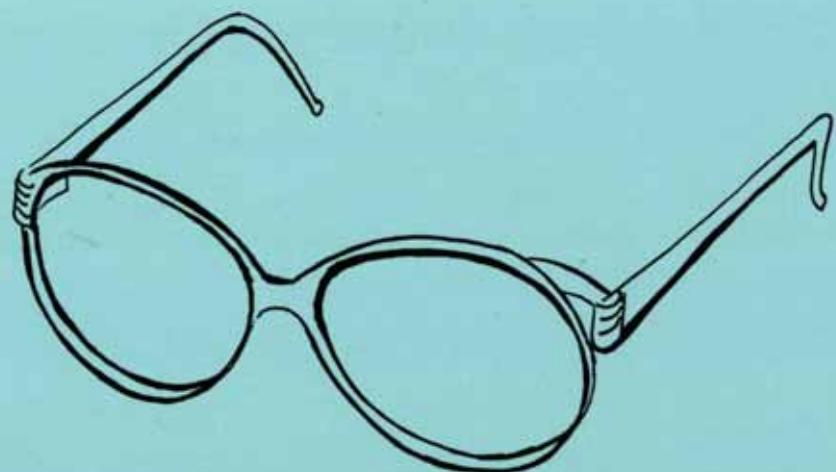

MED MINA ÖGON SETT ...

INGEMAR ÅSLIN

FÖRORD

I och för sig skulle jag ha kunnat ange Liden också på denna del (8). I stor utsträckning har jag naturligtvis påverkats av mina år där. Men en hel del av föreliggande material är obundet vad gäller speciell plats eller ort.

Under flera decennier har jag anförtrott en anteckningsbok (det har blivit flera genom åren) ord och tankar som kommit för mig. Nu har jag börjat "rensa" i materialet. Det första synbara beviset på detta är föregående häfte "dialektord LIDEN" som också ingått i dessa anteckningar.

Jag har valt att återge materialet i diktform. Det är möjligt att det skulle ha skett på något annat, enklare sätt men det har känts naturligt för mig. Även om resultatet inte alltid blivit vad jag skulle önskat.

Men enkel dikt -gärna rimmad- är nu en gång en del av det arv som mina förfäder lämnat efter sig.

Och hur skall man komma ifrån det?

Sundsvall i april 1992

Ingemar Åslin

De betraktar mig från bordet
i hård och kall begrundan.
Min vilsna blick ej står emot
den viker ängsligt undan.

Förunderligt - de hjälper mig
att se och läsa orden alla.
De blir en del utav mig själv och
upplevs varken hårda eller kalla.

Likt ensamt spår i sand
som vind och bölja plånar ut.
Förgår var mänskas dag och liv
tills allt en gång tar slut.

Att se tillbaka lönar föga
ej heller skrika och domdera.
Ty spåren redan borta är
och efter komma ständigt flera.

Nej vänta och se tiden an
nu gäller andra ord och lagar.
Nu kan Du vila lugnt och skönt
igenom evighetens alla dagar.

Ej oro eller ångslan finns
för det Du inte hunnit eller lärt.
Här delas inte minus eller tillågg ut
– nej allt är lika mycket värt.

Så vila ut du trötte vandrare
och dina ögon stilla slut.
Ett ensamt spår i livets sand
som vind och bölja plånat ut.

Adam och hans kära hustru Eva
Ett verk av Altlings Herrre
Fingo många barn och barnbarn
– med skilda språk dess värre

Guds visdom över allt förnuft
Vi lärt oss att på honom lita
Ändå kan jag aldrig fatta varför
– han gjort oss gula,röda,svarta,vita

Vi alla fått vår roll av Regissören
Han ensam känner dramats hela sång
Han textat livets varje enskilt ord
– och tonsatt Livets egen sång

Kan våra roller bytas ut på andra sidan?
Kan alla färger äntligt suddas ut?
Kan alla plötsligt tala samma språk?
– skall Regissören ge ett svar till slut?

Han belönades med medalj.

En liten man
fick en stor medalj
för berömliga gärningar.

Överlämmandet föregicks av många ord
om kunnighet, redbarhet och pliktänsla.
Hans insatser för organisationens medlemmar,
Medlemmar som på detta sätt ville tacka,
Tacka för ett långt och troget arbete.

Blomman vänder
sitt tårfyllda öga
mot ljuset.
Mot solen.

Läter dess värme
omsluta resnvåta
dröna blad.
I stum väntan.

Någon eller något
gav ljus och värme
åt allt.
Åt oss.

Berömliga gärningar!

En stor medalj!

En liten man.
Omtyckt av ingen.
Mot solen.

Likt blomman
hördes vi ödmjukt
vända våra huvuden.
Mot solen.

Han smekte din skuldra och kind.
Helt lätt
utan att fråga om lov.
Han lekte tafatt med ditt skimrande hår.
Trots
han säg att du sov.

Han läste din innersta dröm.
Om lycka
och kärlek så varm.
Och kände i stunden där till
att du sov
med din dröm på hans arm.

Han omger dig helt med sitt väsen.
Trycker en kyss på
din kind.
Han ser inte mig och min avund.
Förresten

vad bryr sig en vind.

Hagstedts skulle ha semester.
Jag fick i uppdrag att
sköta Konsumbutiken.

Stundens allvar tyngde mitt sinne.
Späda axlar slokade under
den gula konsumrocken.

Hagstedt varnade mig för Värner.
Värner som var en oförarglig själ
men skyldig för mycket.

Redan första lördagen hände det.
Det som jag fruktat skulle hänta
- Värner kom in i butiken.

Han var stor som ett hus där han
följde efter mig in till
det lilla kontoret.

Med bultande hjärta förklarade jag.
Vad som hade ålagts mig.
-Värner fick sina varor.

Dagen innan Hagstedts återvände
kom Värner och betalande.
-Vad han fått av mig.

Konfirmation.
Vitklädda flickor.
Svartklädda pojkar.

De första finkläderna.
Högtidlig stelhet.
Fullsatt kyrka.
Nervösa anförvanter.
Oblat och vin.
Trosbekännelse.

Stel kallhet inom vita murar.
Ute värmer den första sommaren.

1945.

Men ej ett enda litet ord när fram
Ej heller lyfts min arm och hand idag
Helt plötsligt står det klart för mig

Den döde är ju jag!

Ett ensamt 18v till yster dans
av Nordan bjöds en gång.
I djärva turer bar det hän till
tonerna av vindens sång.

Högt över fält och gårds!
Högt över syskonskarans lind!
Det lilla lövet flög så stolt
längt bortom gårdens grind.

I ständigt dur för utan sans
de båda ystert tumlar om.
När Nordans kraft så sinar
en oro djup till lövet kom.

Bjud upp till dans igen min vän!
Du var så stark och härligt yster!
Men lövet långsamt faller ner mot
jord så gråtande och dyster

DÖDEN med sin stora, kratta
vårt lilla löv till sist tar fatt.
Nu sover det med minnen sköna
djupt i kompostens mörka natt.

Ett vitt ärr
I djärva turer bar det hän till
tonerna av vindens sång.
på vänstra handens
pekfingrar.

Kniven som elant.
Droppar av blod
på golvet.
Skärbrädan
klarade han.
Och snickarbänken.
Inte golvet.

Bannor av läraren.
Skammen.

Han var bara elva år.

Jag lyssnar på radio klockan är sju
Ett hotellrum långt ifrån hemma
Om möten med småfolk och skogens fru
en gammelman talar med lagmild stämma

Jag lyssnar och smäler förslagen
Åt den gamle med brinnande tro
Om hans möten med andar och väsen
i skog och på sagans Andlösa bro

Hans röst bort vara vilsen och skygg
Hans sägner ha lockat till skratt
Men hans stämma som urberget fast och trygg
där han lugnt delar med av sin skatt

Omgiven av glädje
och förhoppningar
står jag där.

Vita mössor
vittnar vältaligt
om traditionens makt.

Ung och segerviss
studsar sången
mellan grå husväggar.

Något inom mig fångas av gamlingens tro
Jag barn av ismer, logik och teknik
Kring hans möten på vägen, borta på bron
står ett skimmer, en fjärran mystik

Ektot dröjer kvar
..... och den ljusnande
framtid är vår.

Genom vintermörkret
ser jag ljusen
från staden.
Likt
utkastade stjärnor
på det mörka himlavälvet.

Så nära
men ändå långt borta.
I blek gätfullhet
omgivna av köld.

Ser någon min stjärna?

I kojan elden muntert sprakade
på öppen häll med sotig kupa.
Runt bordet satt en skara män
och talade om minnen djupa.

Om Hallings-Kalle och om Slaktarn
och deras hjältemod och kraft.
Men mest ändå om Joel "oppå Damme"
den starkaste som socknen haft.

past död sen åratäl så syns han stå
av minnen återkommen, oförvägen.
Bland skuggorna i vrån och lyss
till männens minnen eller sägen.

I dunklet i sin överslaf låg David.
En liten man i kraft och mod.
Han lyssnade till skratt och skryt
och hettan steg uti hans blod.

Han hävde sig ur slafen i ett språng!
Det small av naken fot mot grova bräder!
Han riste på sin tunna, magra kropp.
En lustig syn i Laman's underkläder.

Nive skakas ut i Återhällen ilska!
David rötl! Ej längre mer den samme;
– Jämnatten om här int va så långt
sku ja gå å dämnje'n Joel på Damme!

Han talade alltid
om den grå massan.
Kollektivet.
Om deras förtryck
och förfredring.

Han talade ofta
om partiet.
Rörelsen.
Om unqdomlig kamp
och ideal.

Han talade ofta
om sig själv.
Karriären.
Bilen, båten, villan,
de nya vännerna.

Han talade aldrig
om rådslan att förlora.
All makt
och de fördelar
den gett.

Han hölls alltid utanför dansbanan.
Halvlitern tyngde kavjifickan.
Då och då tog han en redig klunk.
Låtsasslog och skrek -Jävlaranamma!

I mustiga ord och åthävor skröt han.
För andäktigt lyssnande halvväxtingar.
Om alla sina amorösa eskapader. I byn!
I socknen! Ja till och med i STAN!

Nya årgångar flockades runt honom.
Fyllde ut det tomrum som uppstod
efter dem som övervann sin blygsel
och vågade sig in på dansbanan.

Nästan trettio år senare ser jag honom.
Inne på dansbanan. Han häller en kvinna
häftigt tryckt intill sig. Viskar något i
hennes öra. Kanske -Jävlaranamma!

Ruttfjällets kam står dunkelt violett
hitom ändlös, blekblå rymd.
Malmagens tungt iskärrda hijässa
kransas av vresig fjällbjörk.

Skymningen rullar in i dalen.
Djup tystnad och kall stillhet
fyller mitt ensamma hjärta.
Med andakt och tidlös väntan.

Ingen talade någonsin till honom.
Ensam och tyst kurade han ihop sig
----- i ständigt rödsla att syras.
Omgiven av grå ensamhet,

vad han tänkte på visste ingen.
Han visade aldrig med minsta min
----- att någon drev med honom.
Ingen eller inget nädde honom.

Det färade skäggiga ansiktet.
Den allt för stora svartröcken
----- fannade den vissna kroppen.
Rännilen av snus i mungipan.

De stora bruna sorgsna ögonen.
Det stora vaggande huvudet
----- och käkkarnas malande tomgång.
Så fort någon såg åt honom.

Det känns som Livet föds och dör.
Just här och nu.

Han blev aldrig övergiven.
Fanns inte med i bygemenskapen
----- han var byfånen.
Han luktade illa.

I rymden blinkar en ensam stjärna.

Hans mor glöskade honom djupt.
Glöskade honom över allt annat
----- som bara en mor kan.
I hennes ögon var han vacker.

Du har stängt
barndomens grind
bakom dig.

Ditt eget liv börjar

vart går du?

Med hårt arbete och svertid
hjälpte han sin ende son
till en bra utbildning och
därigenom ett välvilnat arbete.

Idag är han söndervärkt och utsliten
och sitter ensam och bortglömd.
Talar inte längre samma språk som
sin ende och älskade son.

Han undrar ofta i sin ensamhet
om det var värt priset.

Gråkall gryning.
Månen bleka skära hänger
på isig novemberhimme.

Fåbodväg i mörker.

Hastiga vingslaq.
I stelnat mörker flyr
en ensam järspe vid Loken.

Följd av hundskall.

Ett barns ögon
talar alltid sanning.

I glädje, stillhet eller sorg.

Den gamla Dammen.
Muntert porlände vatten
finner väg.

In under nattgammal is.
Dagern har nätt oss.
En ensam spårlöpa
letar sig ut över Kolbotten.

In i gnistrande vithet.
Hetsigt påstick.
Drevet buktar redan
i rimbklädd ungskog.

Nerom Lamyren.
Sotig burk.
Lägorna tveksamma sök
över frusen fetved.

Dorften av kaffe och toback.

Hans enda vän
är omtanken.

Nygammalt rus
uttryckslösa ögon som stirrar
på ingenting.

Omtanken om sig själv.

Innesluten i grå ensamhet.
Omgiven av människors oseende ögon.

Hans själ var kall
och livlös
som den bleka februarihimlen.

Hans ögon var hårdar
och frusna
som sjöarnas täcke av is.

Hans ord var vassa och
hans tunga hal
som myrens väta spänger.

Han gråt som ett barn i
sin ensamhet
när hans mor gick bort.

Han återföddes på nytt
i den stunden.

Till värme och gemenskap.

Med bullrande röster
talar de
- Till dej!
- Till mej!
Men mest
om sin egen förträfflighet.

Din framtid!
Min framtid!
Ligger i deras händer,
I deras svällande portföljer.
Som mest rymmer
egna förmåner.

De kräver högljutt
och får
- Din röst!
- Min röst!
Ostörda bulirar de vidare.
Omgiven av egen förträfflighet.

Färade kinder
Grova, varma händer
Lugna, kloka ögon
Det varma leendet

Allt här ålderns skönhet

Gud som harer barnen kär
Varför finns du inte HÄR?
Vart jaq mig i världen vänder
ser jaq fattigdom och nød i många länder

Lyckan kommer lyckan går
Allt för många ej förstår

Amen

Hans röst är viktig men ingen ser honom.
Ser hans grå
tröstlösa vardag.

Han har för länge sedan upphört att tro.
Tro på vackra ord
som inte gäller honom.

Han ser sina ombud komma och gå.
Gå med blänka portföljer
fyllda av det egna jaget.

Han har för länge sedan upphört att delta.
Delta i alla beslut
som formats i förväg.

Han är trött och orkar ej kämpa längre.
Kämpa för det som han
trodde på.

pärlor av dagg i midsommarmiljö
på ängen borta i hagen.

Gördad av björkars och alars krans
skuggorna viker för dagern.

Jag såg henne komma ur dunklet
en älva med utslaget hår.
I ett kläde av skiraste drömmar
hon tyst över ängen går.

Blommorna bugade djupt i vördnad
Vinden ej längre lekte ta fatt.
Allt blev så tyst och så stilla
likt sågans förtrollade natt.

på solstrimman längst upp i gläntan
bland vita stammar hon bara försvann.
Var hon endast en dröm bland drömmar?
Jag sökte förgäves. Inget jag fann.

Sotig håll

Röda eldklot ser mänbrons fot

vandra över grovt golv.

Frusna yxhugg

Skällors malmklang och jämrande medar

ekar i sovande mäns drömmar.

Värkande ryngar

Stela händer griper ännu i sömnen

girigt om yxans slitha skafft.

Unken halm

Röda eldklot ser mänbrons fot

* vandra över grovt golv.

DU HAR VARSNAT HONOM!

Hört hans tunga steg!

Se tt hans svarta kläde!

Känt hans kalla hand!

VAD KAN HAN VILJA DIG?

Dina steg är ännu unga!

Din arm är ännu stark!

Din blick är ännu klar!

VISST SÖKTE HAN NAGON ANNAN?

Känd av ingen.
Dömd av alla.
Utpekad som MÖRDAREN.

Hans rätta namn fick jag aldrig veta
Ej heller var han kom ifrån
En dag bara stod han där och fänlog
i sina slitna, sjukhusgrå kläder

Barndoms lekar
dras fram ur åren.
Tyds som brottsliga anläg.

Han kallades rätt och slätt för Oskar
Varför kunde ingen riktigt förklara
Hans hem var en grå, tung järnsäng
Tillfälligt vis på en öppen sal

Alltid skulle han stå rakt bakom mig
Luta sig fram och se över min axel
Se de bokstäver och siffror som jag
gav den svarta anteckningsboken

Han hade aldrig någonsin fått lära sig
att läsa eller att räkna eller att skriva
I timmar stod han tyst bakom min rygg
och såg ner på de mystiska tecknen

En dag var Oskar borta och fanns aldrig mer
Jag kände mig vilsen. Jag saknade honom
Både Verkarn och Basen visste berätta
att Oskar var borta för gott. Han var död

Huvudet sänks.
En MÖRDARE som
aldrig älskats.

Aldrig älskats av någon.

Förundrad läser han.
I tidningar om sig själv.
En okänd. En främling.

En grå cell av tomhet
omsluter en levande död.
En levande död mänska.

Nattkyla
Lägornas giriga sök
Över frusen fetved.
Blödden av granris
Stjärnors kallbleka sken
Väntan

Skugglika
famlande frenar
tar fatt tunn rök.
Från sotig kaffepurk
Pipornas toback
Elden

Just när natten
övergår i dag
hörs en silverklar ton.
Nattvakten, Tjäderklockan
Signalen
som vi väntat på

Med knäppta händer
och stela anletsdrag
väntar de tålmodigt.
Med ögon som intet ser.

Tiden står stilla
och det finns inget
som är annorlunda.
Allt är samma dag.

Tankar och minnen
flyter samman i
en strimma.
Av grå hopplöshet.

Döden skrämmar ingen.
Han kommer och går.
Aldrig ensam.
Efterlängtad.

Snart är det Din tur.

Triöskwaagn af guttit tackjern.

Du kan inte se honom.
Kända finns han vid din sida.

Så står det
i en gammal länsmansraport
från Liden.
Året är 1764.

Tillsammans
kan ni känna dofterna
av hägg och syren,

Se in i sommarblå himmel.
Höra vägens viskning mot stranden.

Olof tar sig om hakan,
Betraktar föremålet
med rättmäig stolthet.
Det första i socknen!

Så nära
men ändå långt borta.
Han var den förste.
Du är nu.

Han ser på de gamla slagorna
som hänger längs logväggen
med gården bomärken
inristade i sig.

Sommarkällan
är för evigt den samma.

En ny tid är kommen!
Olof går i spetsen
och ler vid tanken
på de gamlas misstänksamhet.

Olof är min farfars, farfars, farfar.

Oskar såg upp mot himlen
som sökte han svaret där.
De grå, snötunga skyarna
sade honom ingenting.

Han kunde inte tro på prästen
och hans tal om synd och straff.
Vad visste förresten prästen
om fattigdom? Om svält?

Att Gud både förstod och förlät
var Oskar där emot övertygad om.
Det var ett Guds verk
att Älgen kom i hans väg.

Brottet upptäcktes och spären
ledde rakt till Oskars stuga.
Den världsliga rättvisan tog över.
Oskar dömdes till en månad.

Oskar såg bortåt vedskjulet
där travarna av ved låg tätt.
Tänkte på köttet som han gjort
tillsammans med hustrun.

De skulle varken frysja eller svälta
under hans bortvaro.
Skyarna tycktes lätta en aning.
Det kändes som om Gud log.

I sommarnattens mjuka dunkel
Långt bortom bergen höga
Vid glesa furor, starr och vide
sig speglar tjärnens mörka öga.

En stilla krusning över ytan
när Västan bortåt myrnen drar.
Till bölgjedans och lek han manar
och fatt i gräs och grenar tar.

I qåtfull ensamhet och tystnad
En tår så mörk och skön.
Jaq ständigt återvänder dit
Dess skönhet är min lön.

Min lön för många vandringsår
så kantade av livets oro.
Vid tjärnen vill jag stanna
och famnas av dess ro.

Om och om igen läste han
orden
i tidningen.

"En älqtjur nedlades sista jaktdagen...."
I den lilla byn
hade männens skara utökats
med ytterligare en.

Lycka är ett ord.
Bestående av fem bokstäver.
i tidningen.

"En älqtjur nedlades sista jaktdagen...."
Lycka är ett ord.
Bestående av två vokaler
och tre konsonanter.

Lycka är ett ord
som kan avståvas.

För allt för många
blir lycka
bara ett ord.

Den gula regeringsbyggnaden
hukar längs tågets ena sida.
I oviss väntan på valet.

En ung mor vinkar ivrigt
till sin son som går på mitt
trappsteg. Långt ovan henne.

Domkyrkans gröna kupoler försvinner
in i den klar blå himmelen
som ändlös vänder ovan mig.

Alexander den andre i stram givakt
med svärdet vid sin sida
ser oavbrutet mot väster.

på torgets andra sida restaureras
den gamla universitetsbyggnaden.
I beltg med vita pelare.

Med tunga steg och en tunn portfölj
under armen går en man långsamt
över det tomta torget.

Över hustaken rakt fram för mig
kan jag ana en annan himmel.
Långt, långt borta. Min himmel.

Din varme
smeker min frusna själ.

Din närhet
leder min vilnsna vandring.

Du
ger mitt liv mening.

Jag ser i stilla förundran
tapetens solkiga mönster.
Lekfulla solstrålar smeker
dess fukhet genom mitt fönster.

I rummet intill talar grannen.
Han hörs som satt han hos mej.
Kramar och kyssar han hem levererat
Nu stämmer han träff med en tjejer.

Han målar i lustfyllda färger
ett Eden för utan all mätta.
Till sist ger hon upp och lovar
att möta i baren prick klockan åtta.

En lever i nuets virvlande vals
En annan i undran och fråga
En tar för sig av livets allt
En annan skulle ej våga

I ett grätrist rum med slitna tapet
poeten allvarsamt tummar på Ordet.
I rummet inunder kyparn serverar
hans granne med frilla vid bordet.

Maten kallnar
talar'n stammar
fram sitt tack med sirliq sväng.
Alla sorlar
ingen lyssnar
i ett ystert festklätt gäng.

Xntligens
till slut han nått
på det tal han förberett.
Skål och tack
för härlig måltid!
på hans panna glänser svett.

Konvenansens
plikt så tung
för placering vid värdinna.
Xntliot höjas glasen.
Ingen sörnar tanke
uppå talarn's vända dess för innan.

Jag ville gråta av glädje
över sommaren

dess värme
dess färg
dess dofter

Jag ville fånga den och
hålla den kvar.

Jag ville bjuda den till
mina vänner

i ett glas
i ett fäng
i en ask

när den långa vintern är som mörkast.

Efter år av hårt och tungt arbete blev
han pensionär

Hans rum är litet och färglöst
Utanför bullrar staden
Han sitter vid fönstret
och ser

långt bort på ingenting.

Han minns sin ungdom. Sin far.
Sin mor och sina syskon.
Den gamla gården med sina
vita knutar.
Röken och dammet i smedjan.
Lördagskvällarna på logen.
Hustrun som väntade.
Deras barn.

Den första tanden.
Den första stjärnan
i läseboken.
Astrid. Elin. Johan. Emil
De är alla vuxna nu med
egna familjer och
barnbarn.
Bosatta söderut.

Allt står levande för hans blick
som ser

långt bort på ingenting.

Att smekas av vinden varm och skön
och följa dess väg dit den går.
Att vilja på marken mjuk och grön
där blommorna tätt inväder blomma står.

Att se över blänkande ändlösa vatten
och känna hur allt är oss nära.
Att njuta av det som till låns vi fått
det liv som är nu och här.

Var daq hör du därför tacksamt besinna
och ej jaga dig själv i oro och flård.
Lär att vart ögonblick leva och minnas
--- vår vackra och levande värld.

Det viner och viskar runt kojan
och hatten står mörk och tät.
Kolaren sover tungt på sitt granats
fängslad i drömmarnas eviga nät.

fjärran från milan och elden
fjärran från slit och nød
fjärran från sotigt helvete
fjärran från stybb och glöd

Han drömde sig vara en herremän
som kallade länsman och prost för bror.
Som höll sig med pigor och drängar
och nändes med vordnad stor.

Han åt sovel var dag med de sina
och på tunnbrödet rikligt med smör.
Var söndag i egen kyrkblink och
fagndande haven med stor dusör.

Han var den som styrde och ställde
på stämma och ting och på syn.
Var den som alla fjäshade för
rikbonden själv ner i byn.

Men milan bekymrar det föga att
kolaren vandrar i drömmens land.
Den rister! Den skäller! Den kastar!
Färdig att slå! Stå i brand!

Past trött efter dygn av vaka
Även i drömmen röster kolaren när.
Röster som enträget varslar om fara
Om utbrott! Om eld! Om att milan villslå.

Äter vid milan, vid elden
Äter i slit och i nød
Äter i sotigt elände
Äter i kamp för dagligt bröd

Mulåsnedrivare
vid corridan
för att släpa ut den döda tjuren.

Vit keps
röd skjorta
svarta byxor
en fimp i mungipan
egendomligt knäande gång.
Piskan viner över mulåsnorna.

Skorna måste vara Jan Långbens!

Stora
mycket stora
marschkängor i lack.
Blanka
välputsade.
Soldaten
liten.

Vakt utanför
guvernörrens palats.
Soldaten
behövde hela
trottoaren för att vända.

Skorna påminde om tankbåtar!

Hans svarta skor är oputsade
 och påminner om rävkäftar.
 Upp och ner
 längs barstolens
 stålblanka ben
 tycks hans skor och fötter
 leva ett eget liv.
 Mannen, spanjoren har sett sina bästa dagar.

På stolen intill sitter föremålet
 för hans eldiga uppvaktning.
 En välklädd
 semestrande kvinna
 i fyrtio års åldern
 med ett glas i handen
 tämligen så påverkad.
 Kvinnan, svenskan är i närheten av sina bästa dagar.

Spanjoren kan sina saker.
 Frågan är knappast om utan när
 hon skall kapitulera.

Jag ser förstulet på min klocka.
 Iaktar skådespelet fram för mig
 och fram för allt då
 fotarbetet
 längs barstolen.
 Rävkäftarna.
 De oputsade skorna.

Stolt som en liten tupp lotsar han henne ut.

Det hela tog tjugotre minuter.